

Kulin Borbála

Kulin Borbála
(1979, Budapest) költő,
irodalomtörténész,
szerkesztő, Debrecenben él

Fedetlenül

Anyám mindig rám szólt, hogy vegyek sapkát,
a fejtetőmon át elszökik a meleg.
Óvott volna mindig,
én meg kiszaladtam, csak azért is,
a téli üres utcákra, kabát nélkül,
fedetlenül.

Ahogy futottam, és blúzomon áthasított
és mellkasomba vágott a dárdahideg,
és égetett a fagy,
és néhány perc alatt elkezdődött
a fogak kontrollálhatatlan
vacogása,

csak azt akartam hazakiabálni,
hogy látod, anyu,
füstölgök a számon át, mint egy kályha,
puszta kézzel simítom a jeget,
és mikor megadja magát az olvadásnak,
olyankor, anyu, higgy nekem,
se alja, se teteje,
se közepe, se széle nem kell hogy legyünk
ennek a végtelen áradó, névtelen pusztulásnak.

Rossz tanítvány

Az egyetem alagsori büféjében üldögéltünk épp
én és a Mester, még gőzölgő
versek fölé hajolva kavargattuk a kávé,
szavakat ízlelgetve egyenként, mikor hirtelen
a mögöttünk lévő asztal tetejéről
nagy robajjal lezuhant egy
fémváz, fabetétes éttermi szék.

Na, ezt kell tudni megírni! –
csattant fel a Mester, és most,
hogy megírom, hogy hirtelen,
a mögöttünk lévő asztal tetejéről
nagy robajjal lezuhant egy szék,
fémváz, fabetétes,
amikor szavakat ízlelgetve egyenként,
még gőzölgő versek fölé hajolva kavargattuk a kávé
az egyetem alagsori büféjében,

azt remélem, hogy én, a lusta,
kishitű, rossz tanítvány,
aki sosem hitt eléggé az irodalomban,
mégiscsak megtanultam tőle
valami fontosat.